

การซ้อนคำและการเพิ่มพยางค์ของคำใหม่ที่พบในเว็บไซต์พันทิปดอตคอม Lexical Reduplication and Syllable Addition of New Words in www.pantip.com

วรรณภา สรรพสิทธิ์¹

Wannabha Sapphasit²

(Received: 30 June 2023; Revised: 21 November 2023; Accepted: 27 November 2023)

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาจำนวนหน่วยที่เกิดการซ้อนคำและลักษณะความหมายที่เกิดจากการซ้อนคำ และศึกษาจำนวนหน่วยที่เกิดการเพิ่มพยางค์และลักษณะของหน่วยขยายที่นำมาเพิ่มพยางค์ของคำใหม่ที่ปรากฏในกระดานสนทนาเว็บไซต์พันทิปดอตคอม ผลการวิจัยพบการซ้อนคำจำนวน 204 หน่วย การเพิ่มพยางค์จำนวน 140 หน่วย และการซ้อนคำร่วมกับการเพิ่มพยางค์อีก 8 หน่วย รวมทั้งสิ้น 352 หน่วย ด้านการซ้อนคำพบว่าจำนวนหน่วยที่เกิดการซ้อนคำมี 2-5 หน่วย มีความยาว 2-10 พยางค์ ลักษณะความหมายที่เกิดจากการซ้อนคำมี 4 ลักษณะ คือ 1) ความหมายแบบผลรวมของทุกหน่วย 2) ความหมายเชิงอุปลักษณ์ 3) ความหมายเน้นว่ามาก และ 4) ความหมายเท่ากับหน่วยใดหน่วยหนึ่ง ด้านการเพิ่มพยางค์พบว่าจำนวนหน่วยที่เกิดการเพิ่มพยางค์มี 2-3 หน่วย มีความยาว 2-7 พยางค์ ลักษณะของหน่วยขยายที่นำมาเพิ่มพยางค์มี 3 ลักษณะ คือ 1) หน่วยขยายที่สื่อด้วยเสียง 2) หน่วยขยายที่เป็นคำไทยซึ่งความหมายไม่เกี่ยวข้อง และ 3) หน่วยขยายที่เป็นคำภาษาต่างประเทศ

คำสำคัญ: การซ้อนคำ การเพิ่มพยางค์ของคำ การสร้างคำ เว็บไซต์พันทิป

Abstract

This article aims to study the number of units and the meaning characteristics that arise from the lexical reduplication and the number of units and the characteristics of the expanded units in syllable addition in Thai by gathering new words that appear in the forums of www.pantip.com. The study found that there were 204 lexical reduplications, 140 syllable additions, and 8 mixed - units, totaling 352 units. In terms of lexical reduplications, it was found that the number of units that occurred were 2-5 units with a length of 2-10 syllables. There were four types of the meaning characteristics of lexical reduplications: 1) sum of all units, 2) metaphorical meaning, 3) emphasized meaning and 4) equal to any one unit. In terms of syllable additions, it was found that the number of units that occurred were 2-3 units with a length of 2-7 syllables. There were three types of the characteristics of the expanded units of syllable additions: 1) expanded units

¹ อาจารย์ ดร. ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

² Dr., Department of Thai, Faculty of Humanities and Social Sciences, Suratthani Rajabhat University

that are conveyed by sound, 2) expanded units which are Thai words whose meanings are not related and 3) expanded units that are foreign words.

Keywords: Lexical reduplication, Syllable addition of words, Word formation, www.pantip.com

บทนำ

การเปลี่ยนแปลงของภาษาลักษณะหนึ่งที่เกิดขึ้นอยู่เสมอในภาษามนุษย์ คือ การเกิดคำใหม่ ๆ ในภาษา การเกิดคำใหม่อาจเกิดจากการยืมคำภาษาต่างประเทศ การขยายหน้าที่ ความหมาย หรือบริบทของคำ หรืออีกวิธีหนึ่งคือ การสร้างคำซึ่งหมายถึงการนำหน่วยคำมาประกอบกันเพื่อให้ได้คำใหม่ การสร้างคำในภาษาไทยตามหนังสือบรรทัดฐานภาษาไทยเล่ม 2 ระบุว่ามีความ 4 วิธี³ ได้แก่ การประสมคำ การประสานคำ การซ้อนคำ และการซ้ำคำ (วัลยา ช่างขวัญยืน และคณะ, 2549)

การซ้อนคำมีหลักสำคัญที่แตกต่างกับการสร้างคำวิธีอื่น ๆ ตรงที่หน่วยคำที่นำมาซ้อนนั้นต้องมีความสัมพันธ์ทางความหมาย ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งที่จำแนกคำซ้อนออกจากคำประสม การสร้างคำซ้อนขึ้นใช้ในภาษาไทยจึงอิงความหมายของหน่วยคำเป็นอย่างมาก ดังที่ราตรี ธันวารช (2534, หน้า 162) กล่าวว่า “ความหมายเป็นหลักที่ทำให้เกิดการซ้อนคำที่มีลักษณะหลากหลายแตกต่างกัน” ด้วยเหตุนี้ทำให้การซ้อนคำและคำซ้อนเป็นประเด็นที่มีผู้สนใจศึกษาอยู่เป็นเสมอ ในระยะแรกจะเป็นการรวบรวมและวิเคราะห์คำซ้อนในภาษาสมัยเก่า เช่น คำซ้อนในภาษาไทยสมัยสุโขทัย ของจุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2526) คำซ้อนในภาษาไทยสมัยอยุธยา ของจุไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2527) การศึกษาการซ้อนคำในภาษาไทย ของราตรี ธันวารช (2534) ที่ศึกษาพัฒนาการของการซ้อนคำตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปี พ.ศ. 2475 บางงานวิจัยศึกษาการซ้อนคำหรือคำซ้อนในภาษาสมัยเก่าโดยเก็บข้อมูลอย่างละเอียดจากเอกสารเล่มใดเล่มหนึ่ง เช่น การซ้อนคำในกฎหมายตราสามดวง ของดุษฎีพร ชำนิโรศานต์ (2528) หรือคำซ้อนในพระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ของธีรนุช โชคสุภณิข (2542) งานวิจัยเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าการซ้อนคำเป็นกลวิธีที่สำคัญในการสร้างคำและในการใช้ภาษาทุกสมัย ดังที่ราตรี ธันวารช (2541, หน้า 71) กล่าวว่า “การซ้อนคำและคำซ้อนเป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งทำให้ถ้อยคำหรือข้อความมีความไพเราะสละสลวย ดังผลที่ได้จากการทดสอบทัศนคติของคนไทยต่อการซ้อนคำ ปรากฏผลว่า ร้อยละ 77.5 เห็นว่าข้อความภาษาไทยที่มีการซ้อนคำไพเราะสละสลวยกว่าข้อความที่ไม่มีการซ้อนคำ” เช่นเดียวกันกับที่นวรรรณ พันธุมเมธา (2552, หน้า 207) กล่าวว่า “การซ้อนคำมีมาทุกยุคทุกสมัย คำที่นำมาซ้อนกันมีได้ต่าง ๆ ความหมายตรงกันก็มี คล้ายกันก็มี ตรงกันข้ามกันก็มี สุดแต่ว่าข้อความจะเอื้อให้ซ้อนคำอย่างไรได้ นี้จะแสดงว่าคนไทยชอบการซ้อนคำ”

³ ไม่รวมการสมาสคำซึ่งถือว่าเป็นวิธีการสร้างคำที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาบาลีและสันสกฤต ไม่รวมการแผลงคำซึ่งถือว่าเป็นวิธีการสร้างคำที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาเขมร และไม่รวมการประสานคำหรือผสมคำซึ่งตำราส่วนใหญ่จัดให้เป็นส่วนหนึ่งของการประสมคำ

งานวิจัยในระยะต่อมามีการศึกษาคำซ้อนในประเด็นที่แตกต่างจากเดิม เช่น การซ้อนคำภาษาปาก ของศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว (2550) ที่ศึกษาคำซ้อนที่เป็นภาษาปาก⁴ จากพจนานุกรมฉบับมติชน ผลการวิจัยพบว่าในภาษาปากนั้นพบทั้งคำซ้อนเพื่อความหมายและคำซ้อนเพื่อเสียง คำซ้อนเพื่อความหมายอาจจะมี ความหมายอยู่ที่คำใดคำหนึ่ง เช่น ลามกจกเปรด (มีความหมายเฉพาะคำว่า “ลามก”) หรือมีความหมายทุก คำ เช่น ขนมนมเนย (มีความหมายทั้ง ขนม+นม+เนย) ส่วนคำซ้อนเพื่อเสียงนั้นพบว่ามีความหมายตั้งแต่ 2-6 พยางค์ เช่น โตเต้ แบนเต็ดเต็ด กระทบกระดือนได้ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ชี้ให้เห็นว่า “คำซ้อนเพื่อเสียง” นั้นเป็นกลุ่มที่ก่อให้เกิดความไม่ลงรอยกันในการจัดประเภทของคำ เช่น “คำซ้อนเพื่อเสียง” จะยังเป็นคำซ้อน อยู่หรือไม่ : บทบาททวนจากการศึกษาเอกสารทางวิชาการ แบบเรียน และแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ วิชาภาษาไทย ของธงชัย แซ่เจี่ย (2560) ผลการวิจัยของธงชัยพบว่า ในปัจจุบันนั้นแบบเรียนส่วนใหญ่และ แบบทดสอบวิชาภาษาไทยไม่นับ “คำซ้อนเพื่อเสียง” เป็นส่วนหนึ่งของความรู้เรื่อง “คำซ้อน” อีกแล้ว

คำที่มีลักษณะตรงกับ “คำซ้อนเพื่อเสียง” นี้ นักวิชาการไทยหลายคน เช่น กาญจนา นาคสกุล (2516 อ้างถึงใน กาญจนา นาคสกุล, 2550) เพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์ (2548) ไม่ได้จัดให้เป็นส่วนหนึ่งของคำ ซ้อน แต่แยกเป็นคำอีกประเภทหนึ่ง ด้วยเหตุผลที่คล้ายคลึงกันคือ หน่วยแต่ละหน่วยในคำประเภทดังกล่าว ไม่ได้มีความหมายทุกหน่วย นววรรณ พันธุเมธา (2552) เรียกการสร้างคำในลักษณะนี้ว่า “การเพิ่มพยางค์” โดยกล่าวถึงสาเหตุที่เกิดกระบวนการนี้ว่า “การพูดเพิ่มพยางค์มีเหตุผลทั้งทางด้านเสียงและความหมาย คนไทยพูดเพิ่มพยางค์เมื่อต้องการพูดอย่างไม่เจาะจงและไม่เป็นทางการ อีกทั้งเสียงของคำที่เกิดจากการเพิ่ม พยางค์ก็เป็นเสียงที่ถูกรู้คนไทย” (นววรรณ พันธุเมธา, 2552, หน้า 239) ตัวอย่างการเพิ่มพยางค์ที่ผู้วิจัยพบ จากการเก็บข้อมูลเบื้องต้น เช่น “วุ่นวายชายปลาช่อน” นั้นมีความหมายว่า “วุ่นวาย” ส่วนพยางค์ “ชายปลา ช่อน” ที่เพิ่มเข้ามานั้นเพียงเสริมอรรถรสในการสื่อสาร (บริบทที่ใช้คำนี้ไม่ได้เกี่ยวกับการ “ชายปลาช่อน” แต่อย่างใด) การซ้อนคำและการเพิ่มพยางค์พบมากในการสื่อสารผ่านกระดานสนทนาทางอินเทอร์เน็ต เหตุ เพราะการสื่อสารผ่านกระดานสนทนาทางอินเทอร์เน็ตนั้นมีลักษณะสำคัญคือเป็น “การพูดโดยการเขียน เพราะผู้สนทนาสื่อสารกันโดยใช้วิธีพิมพ์ตอบซึ่งเปรียบได้กับการเขียนแต่เป็นการเขียนที่ใช้ภาษาพูด แม้ผู้ สนทนาส่วนใหญ่จะไม่รู้จักกันมาก่อน แต่การสนทนาดังกล่าวกลับมีความเป็นกันเองมาก” (ศิริพร ปัญญาเมธิกุล, 2546, หน้า 2) ด้วยเหตุนี้ทำให้ข้อมูลจากกระดานสนทนาทางอินเทอร์เน็ตเป็นภาษาพูดซึ่งเป็นตัวแทนของ การสนทนาอย่างเป็นทางการอันจะทำให้เห็นลักษณะการซ้อนคำและการเพิ่มพยางค์ชัดเจนกว่าข้อมูล จากสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร ซึ่งเป็นภาษาเขียนอันมีกฎเกณฑ์บางประการเป็นกรอบกำหนด การใช้ภาษา

⁴ ภาษาปาก หมายถึง ภาษาพูดที่แสดงความคิดเห็น ไม่เหมาะที่จะใช้เป็นพิธีรอง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, หน้า 869)

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการซ้อนคำและการเพิ่มพยางค์โดยศึกษาคำใหม่ซึ่งเป็นคำที่ยังไม่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 โดยเก็บข้อมูลจากกระดานสนทนาทางอินเทอร์เน็ตของเว็บไซต์พันทิปดอตคอม (www.pantip.com) ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่ได้รับการยอมรับว่ามีกระดานสนทนาที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในประเทศไทย (ฉวยศิริ พัฒนถาวร, 2551, หน้า 4) เพื่อให้เห็นลักษณะของการซ้อนคำและการเพิ่มพยางค์ในภาษาไทยปัจจุบัน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาจำนวนหน่วยที่เกิดการซ้อนคำและลักษณะความหมายที่เกิดจากการซ้อนคำของคำใหม่ที่ปรากฏในกระดานสนทนาเว็บไซต์พันทิปดอตคอม
2. เพื่อศึกษาจำนวนหน่วยที่เกิดการเพิ่มพยางค์และลักษณะของหน่วยขยายที่นำมาเพิ่มพยางค์ของคำใหม่ที่ปรากฏในกระดานสนทนาเว็บไซต์พันทิปดอตคอม

ขอบเขตของข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาเฉพาะการสร้างคำใหม่หรือหน่วยที่สร้างขึ้นใหม่ หากข้อมูลนั้นเป็นคำที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 จะถือว่าไม่ใช่คำใหม่ และไม่อยู่ในขอบเขตของการวิจัย เช่น “ฟาดหัวฟาดหาง” เป็นคำที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 คำนี้ไม่อยู่ในขอบเขตของการวิจัย

หากข้อมูลใดปรากฏในกระดานสนทนาเว็บไซต์พันทิปดอตคอม และมีปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 1 หรือเล่ม 2 หรือเล่ม 3 ด้วย ถือว่าเป็นข้อมูลที่อยู่ในขอบเขตของการวิจัย เนื่องจากราชบัณฑิตยสถานจัดให้คำเหล่านี้เป็น “คำใหม่” ด้วยเช่นกัน เช่น “ฟาดวงฟาดงา” เป็นคำที่ปรากฏในข้อมูลที่ผู้วิจัยพบ และปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน เล่ม 2 หมายถึง เอะอะอาละวาด (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า 89) คำนี้จึงอยู่ในขอบเขตของการวิจัย

2. ไม่ศึกษาหน่วยขยายที่ไปขยายคำใด ๆ ก็ได้ เช่น ฟินเวอร์, ฟินเฟอร์, ร้อนเวอร์, สวยเวอร์ คำเหล่านี้ไม่ใช่คำเพิ่มพยางค์ เพราะคำว่า “เวอร์” หรือ “เฟอร์” สามารถขยายคำใด ๆ ก็ได้ (เช่นเดียวกับ “มั่วก” “จุงเบย”) ไม่ได้จำเพาะเจาะจงว่าจะต้องปรากฏร่วมกับคำนั้นคำนี้เท่านั้น กรณีนี้จัดเป็นการขยายคำทั่วไป ไม่อยู่ในขอบเขตของการวิจัย

3. ศึกษาเฉพาะข้อมูลที่ปรากฏในกระดานสนทนาเว็บไซต์พันทิปดอตคอมตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นภาษาที่คนกลุ่มหนึ่งรับรู้และมีการใช้มาสักระยะแล้ว มิใช่ภาษาที่ใช้เฉพาะบุคคล

4. ศึกษาเฉพาะในมิติของภาษาไทยมาตรฐานสมัยปัจจุบันเท่านั้น ไม่ได้นำความหมายของคำในภาษาไทยถิ่น ภาษาไท หรือภาษาเก่า มาใช้พิจารณาในการวิเคราะห์ครั้งนี้⁵

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เก็บข้อมูลจากกระดานสนทนาในกระทู้แนะนำของห้องสนทนาในพันทิป จำนวน 10 ห้อง ได้แก่ ก้นครัว ไต่เครื่องแป้ง บางขุนพรหม ราชดำเนิน สยามสแควร์ สีลม ซายคา สวนลุมพินี สินธร และบลูแพลนเน็ต ซึ่งเป็นห้องสนทนาที่มีการเคลื่อนไหวมากที่สุดในช่วงระยะเวลาที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูล คือวันที่ 8-28 เมษายน 2561 รวม 3 สัปดาห์ โดยในแต่ละสัปดาห์จะเก็บข้อมูลคำจากกระทู้แนะนำห้องละ 10 กระทู้ จำนวน 10 ห้อง รวมได้สัปดาห์ละ 100 กระทู้ เมื่อครบ 3 สัปดาห์ จะรวมได้กระทู้ทั้งหมดที่เก็บข้อมูลคำใหม่จำนวน 300 กระทู้

2. เลือกเฉพาะข้อมูลการช้อนคำและการเพิ่มพยางค์ที่ปรากฏในกระดานสนทนาตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป โดยสืบค้นผ่านคำสั่ง “ค้นหา” ในเว็บไซต์พันทิปดอตคอม (เข้าถึงได้จาก <https://pantip.com/search?q=>) ซึ่งจะแสดงตัวอย่างประโยคที่มีถ้อยคำดังกล่าวออกมา

3. วิเคราะห์และจัดกลุ่มข้อมูล นับจำนวนพยางค์และจำนวนหน่วยที่มาประกอบกัน

4. วิเคราะห์ลักษณะความหมายที่เกิดจากการช้อนคำ โดยปรับเกณฑ์ในการวิเคราะห์มาจากแนวคิดของราตรี ถิ่นวารชร (2541)

5. วิเคราะห์ลักษณะของหน่วยขยายที่นำมาเพิ่มพยางค์ โดยปรับเกณฑ์ในการวิเคราะห์มาจากแนวคิดของนวรรณ พันธ์เมธา (2552)

6. สรุปและอภิปรายผล โดยนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์

ทบทวนวรรณกรรม : ความสัมพันธ์ระหว่างการช้อนคำกับการเพิ่มพยางค์

คำว่า “การช้อนคำ” และ “คำช้อน” นั้น เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักวิชาการและผู้เรียนภาษาไทย ส่วน “การเพิ่มพยางค์” และ “คำเพิ่มพยางค์” นั้น เป็นคำที่ปรากฏครั้งแรกในบทความของนวรรณ พันธ์เมธา (2552, หน้า 247-251)

บรรจบ พันธ์เมธา (2514, หน้า 81) ให้คำจำกัดความของ “คำช้อน” ไว้ว่า “คำที่มีคำเดี่ยว 2 คำ อันมีความหมายหรือเสียงคล้ายกันใกล้เคียงกัน หรือเป็นไปในทำนองเดียวกันช้อนเข้าคู่กัน เมื่อช้อนแล้วจะมี

⁵ นวรรณ พันธ์เมธา (2552, หน้า 249) กล่าวว่า “คำใดที่บางพยางค์ไม่มีความหมาย ถือได้ว่าเป็นคำเพิ่มพยางค์ อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่ว่า คำบางคำมีความหมายในภาษาถิ่นหรือภาษาอื่น แต่เราไม่ทราบความหมาย เช่น ฉุย หรือ สุย ในภาษาจีนกวางตุ้ง หมายถึง ตามไปส่ง คำนี้อาจกลายเป็น สอย ปรากฏในคำ ติดสอยห้อยตาม” กรณีที่ยังไม่ทราบความหมายของหน่วยบางหน่วย ก็ให้จัดเป็นคำเพิ่มพยางค์ “คำเพิ่มพยางค์นี้ ต่อไปภายหลังเมื่อมีการศึกษาค้นคว้ามากขึ้น พบความหมายของส่วนประกอบซึ่งเดิมไม่มีความหมาย อาจเปลี่ยนมาเป็นคำช้อนก็ได้” (นวรรณ พันธ์เมธา, 2552, หน้า 251)

ความหมายใหม่เกิดขึ้น แม้ว่าบางคำความหมายจะไม่แปลกไปกว่าความหมายเดิมมากนัก” โดยคำซ้อนแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ คำซ้อนเพื่อความหมายซึ่งเกิดจากการนำคำที่มีความหมายและมีที่ใช้ในภาษาสมาชื่อนกัน แต่ละคำจะมีความหมายคล้ายคลึงกัน ใกล้เคียงกัน หรือไปในทำนองเดียวกัน และคำซ้อนเพื่อเสียงซึ่งมีลักษณะคือ “คำที่เข้ามาซ้อนกันอาจจะไม่มีความหมายเลย เช่น โด กับ เล หรือมีความหมายเพียงคำใดคำเดียว เช่น มอมกับแมม มอม มีความหมาย แต่ แมม ไม่มีความหมาย” (บรรจบ พันธุเมธา, 2514, หน้า 91)

กาญจนา นาคสกุล (2516 อ้างถึงใน กาญจนา นาคสกุล, 2550) เรียกปรากฏการณ์ที่ใกล้เคียงกับ “คำซ้อน” ของบรรจบ พันธุเมธา (2514) ว่า “คำเสริมสร้อย” หมายถึง “การเสริมแต่งขยายคำ วลี หรือประโยคด้วยการเติมคำ วลี หรือประโยคที่มีรูปเท่ากับส่วนเดิมและมีความหมายเหมือน คล้ายคลึง สนับสนุน หรือตรงกันข้ามกับส่วนเดิม...” (กาญจนา นาคสกุล, 2550, หน้า 154) คำเสริมสร้อย ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ 1) ส่วนที่เป็นคำตั้ง และ 2) ส่วนที่มาขยายหรือส่วนเดิม ซึ่งทั้งสองส่วนของคำเสริมสร้อยต่างมีความหมายทั้งคู่ คำเสริมสร้อยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ คำเสริมซ้อน หมายถึงการนำคำที่มีความหมายเหมือนกันมาประกอบกัน เช่น เร็วไว คำเสริมประสม หมายถึงการนำคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันมาประกอบกัน เช่น ไฟฟืน และคำเสริมปฏิภาค หมายถึงการนำคำที่มีความหมายตรงกันข้ามกันมาประกอบกัน เช่น ใกล้ไกล ส่วนกรณีที่ส่วนขยายเป็นหน่วยที่ไม่มีความหมาย แต่มีเสียงบางเสียงหรือทุกเสียงซ้ำกับเสียงในคำตั้ง จะเรียกว่า คำซ้ำแบบซ้ำบางเสียง เช่น งงงวย มนุษย์มนา (กาญจนา นาคสกุล, 2550, หน้า 155-156)

เพียรศิริ วงศ์วิภานนท์ (2548, หน้า 329-336) มีความเห็นตรงกันกับกาญจนา นาคสกุลว่า “คำซ้อน” ต้องเป็นคำประกอบที่ส่วนประกอบทุกส่วนมีความหมาย โดยความหมายของคำซ้อนจะคล้ายคลึงกับความหมายของส่วนย่อยในคำประกอบเอง เช่น ชั่งช้ำ ยกย่อง ในกรณีของคำประกอบลักษณะเดียวกับ “คำซ้อนเพื่อเสียง” ของบรรจบ พันธุเมธา และ “คำซ้ำแบบซ้ำบางเสียง” ของกาญจนา นาคสกุลนั้น เพียรศิริ วงศ์วิภานนท์ เรียกว่า “คำแต่ง” โดยให้นิยามว่า “คำแต่ง คือคำประกอบที่ส่วนประกอบบางส่วนมีความหมาย ประกอบด้วยส่วนหลัก คือส่วนที่มีความหมาย และส่วนแต่ง คือส่วนที่ไม่มีความหมายในตัวเอง เช่น สะสอย ปะปน พระรุพระรัง” (เพียรศิริ วงศ์วิภานนท์, 2548, หน้า 329)

นววรรณ พันธุเมธา (2552, หน้า 203) เห็นว่า “คำซ้อน” ควรใช้เรียกคำที่เกิดจากการประกอบคำซึ่งทุกหน่วยต่างก็มีความหมายในตัวเอง

โดยทั่วไปมักจะถือกันว่าคำซ้อนประกอบด้วยคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน ส่วนคำที่บางพยางค์ไม่มีความหมาย เช่น รวนเร หรือความหมายแต่ละพยางค์ต่างกันมาก เช่น แดกแตน ไม่ถือเป็นคำซ้อน นอกจากนั้น คำที่มีความหมายตรงข้ามกัน เช่น ผัวเมีย แท้จริง ก็มักจะถือกันว่าเป็นคำซ้อนด้วย

ส่วนคำที่ประกอบจากหน่วยบางหน่วยที่ไม่มีความหมาย นววรรณ พันธุเมธา (2552, หน้า 248) เรียกว่า “คำเพิ่มพยางค์”

คำเพิ่มพยางค์และคำซ้อนอาจมีส่วนประกอบบางส่วนเหมือนกันก็ได้ คำบางคำ เมื่อเพิ่มเสียงก็กลายเป็นคำเพิ่มพยางค์ เมื่อซ้อนกับคำอื่นก็กลายเป็นคำซ้อน เช่น

เฉย	เฉยเมย (คำเพิ่มพยางค์)	เฉยซา (คำซ้อน)
เหมาะ	เหมาะเหม็ง (คำเพิ่มพยางค์)	เหมาะเจาะ (คำซ้อน)
เหลว	เหลวเป๋ว (คำเพิ่มพยางค์)	เหลวไหล (คำซ้อน)

แนวคิดเกี่ยวกับการแบ่งประเภทของคำซ้อนและคำที่เกี่ยวข้องกับคำซ้อนของนักวิชาการทั้ง 4 คน ที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับการแบ่งประเภทของคำซ้อนของนักวิชาการทั้ง 4 คน

ลักษณะ	บรรจบ พันธุเมธา (2514)	กาญจนา นาคสกุล (2516)	เพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์ (2548)	นววรรณ พันธุเมธา (2552)
หน่วยทุกหน่วยมีความหมาย	คำซ้อนเพื่อความหมาย	คำเสริมซ้อน คำเสริมประสม คำเสริมปฏิภาค	คำซ้อน	คำซ้อน
หน่วยบางหน่วยไม่มีความหมาย	คำซ้อนเพื่อเสียง	คำซ้ำแบบ ซ้ำบางเสียง	คำแต่ง	คำเพิ่มพยางค์

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกใช้คำศัพท์เรียกกระบวนการสร้างคำตามแนวทางของ นววรรณ พันธุเมธา (2552) กล่าวคือ “การซ้อนคำ” หมายถึง กระบวนการสร้างคำที่เกิดจากหน่วยทุกหน่วยมีความหมาย โดยความหมายของแต่ละหน่วยจะมีความสัมพันธ์กันในลักษณะเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกัน หรือตรงกันข้ามกัน ส่วน “การเพิ่มพยางค์” หมายถึง กระบวนการสร้างคำที่เกิดจากหน่วยบางหน่วยมีความหมาย ร่วมกับหน่วยขยายที่ไม่มีความหมายซึ่งเพิ่มเข้าไปเพื่อให้มีจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

1. การซ้อนคำ ผู้วิจัยใช้แนวคิดของราตรี ธันวารชกร (2541, หน้า 60) ซึ่งให้คำจำกัดความของการซ้อนคำไว้ว่า “การซ้อนคำในภาษาไทย หมายถึง การนำคำหรือกลุ่มคำตั้งแต่ 2 หน่วยขึ้นไปมาเรียงต่อกันโดยแต่ละหน่วยนั้นมีความสัมพันธ์กันในด้านความหมาย เมื่อรวมหน่วยที่มีความสัมพันธ์ด้านความหมายแล้ว จะกลายเป็นคำคำเดียวกันหรือกลุ่มคำกลุ่มเดียวกัน”

การซ้อนคำในงานวิจัยนี้ไม่ได้ศึกษาเฉพาะกระบวนการสร้างคำที่ก่อให้เกิด “คำซ้อน” เท่านั้น แต่มุ่งที่กระบวนการเพิ่มจำนวนพยางค์ของหน่วยหนึ่ง ๆ ให้มากขึ้นด้วยหน่วยที่มีความหมาย หน่วยที่เป็นผลลัพธ์จากการซ้อนคำอาจเป็นคำซ้อน เช่น ล้วงควัก หรือเป็นกลุ่มคำ เช่น นอนยันนั่งยันยืนยัน หรือเป็นสำนวน เช่น หมูสนามจริง สิงห์สนามซ้อม ลักษณะเช่นนี้ก็เข้าไปในกระสวนเดียวกันกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต ดังที่ดุษฎีพร ขำนิโรตคานต์ (2528, หน้า 25) กล่าวถึงการซ้อนคำในกฎหมายตราสามดวงไว้ว่า “ในสมัยก่อนการซ้อนคำอาจไม่ใช่การประกอบคำ ไม่ทำให้เกิดเป็นคำซ้อน แต่เป็นเพียงการนำเอาคำเดี่ยวหรือคำซ้อนมาเรียงต่อกันเข้าเท่านั้น เช่น พันแทงทูปทองดี ทูบตีพันแทงตบทอง” ผู้วิจัยจึงใช้ลักษณะนามเรียกผลลัพธ์ที่เกิดจากการซ้อนคำ (รวมไปถึงการเพิ่มพยางค์) ว่า “หน่วย” ไม่ได้ใช้ลักษณะนาม “คำ” เพื่อแสดงให้เห็นว่าผลลัพธ์ที่เกิดจากการซ้อนคำนี้อาจจะเป็นหน่วยทางภาษาระดับใดก็ได้ ไม่ว่าจะ เป็นคำหรือวลี

ด้านลักษณะความหมายที่เกิดจากการซ้อนคำนั้น รัตรี รัตนวราจร (2534, หน้า 163-164) ศึกษาการซ้อนคำในภาษาไทยตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงสมัยรัชกาลที่ 7 พบว่าความหมายที่ผลลัพธ์ของกระบวนการซ้อนคำ จะมีความหมายเป็น 3 ประเภท คือ

ก. ความหมายเป็นความหมายเดียว แบ่งเป็น 1) ความหมายเท่ากับความหมายของแต่ละหน่วย เช่น ถึงแก่กรรมสิ้นชีวิต 2) ความหมายของสิ่งของ อากาศ หรือลักษณะประเภทเดียวกัน เช่น ภาณีอากาศ 3) ความหมายปรากฏที่หน่วยหน้า เช่น ใจคอ หน้าตา 4) ความหมายปรากฏที่หน่วยหลัง เช่น หูตา ชักชวน 5) ความหมายบอกประมาณ เช่น สองสาม

ข. ความหมายเพิ่มขึ้นจากความหมายเดิมของแต่ละหน่วย แบ่งเป็น 1) ความหมายเพิ่มขึ้น เช่น เจ็บปวด 2) ความหมายเชิงเปรียบเทียบจากสิ่งที่เป็นรูปธรรมให้เป็นนามธรรม เช่น ปอกกลอก 3) ความหมายแสดงลำดับเกิดก่อนหลัง เช่น ชำรุดทรุดพัง

ค. ความหมายรวม เช่น เก่าใหม่ กองหน้ากองหลัง

ผู้วิจัยปรับเกณฑ์การวิเคราะห์ความหมายที่ผลลัพธ์ของการซ้อนคำข้างต้นให้สอดคล้องกับข้อมูลที่พบในเว็บไซต์พันทิปดอตคอม โดยจำแนกลักษณะความหมายที่เกิดจากการซ้อนคำเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

- 1) ความหมายเท่ากับหน่วยใดหน่วยหนึ่ง ตรงกับข้อ ก.3) และ ก.4)
- 2) ความหมายเท่ากับผลรวมของทุกหน่วย ตรงกับข้อ ก.1) และ ค.
- 3) ความหมายเน้นว่า “มาก” ตรงกับข้อ ข.1)
- 4) ความหมายเชิงอุปลักษณ์ ตรงกับข้อ ข.2)

2. การเพิ่มพยางค์ ผู้วิจัยใช้แนวคิดของนวรรธมน พันธุมเมธา (2552, หน้า 249) ที่กล่าวถึง “การเพิ่มพยางค์” ไว้ว่า “ความแตกต่างระหว่างคำเพิ่มพยางค์กับคำซ้อนน่าจะอยู่ที่ความหมาย คำใดมีความหมายทุกพยางค์ถือได้ว่าเป็นคำซ้อน คำใดบางพยางค์ไม่มีความหมาย ถือได้ว่าเป็นคำเพิ่มพยางค์” ดังนั้น “การเพิ่มพยางค์” ในงานวิจัยนี้จึงหมายถึง กระบวนการสร้างคำที่เกิดจากหน่วยบางหน่วยมีความหมาย รวมกับหน่วย

ขยายที่ไม่มี ความหมายซึ่งเพิ่มเข้าไปเพื่อให้มีจำนวนพยางค์เพิ่มขึ้น มีข้อสังเกตว่าหน่วยขยายบางพยางค์ อาจจะถูกเหมือนเป็นคำที่มีความหมาย แต่ความหมายของคำดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องกับ ความหมายของคำเพิ่ม พยางค์ที่สร้างขึ้นใหม่เลย ตัวอย่างที่พบในงานวิจัยนี้และยังพบในพจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 2 (2552, หน้า 40) เช่น “เซ็งเปิด” หมายถึง เซ็งมาก เช่น *โน่นก็ห้าม นี่ก็ห้าม วยุ่นเซ็งเปิดเลย* เป็นต้น คือ “เซ็ง” เป็นหน่วยที่มีความหมาย (ในงานวิจัยนี้จะเรียกหน่วยที่มีความหมายในการเพิ่มพยางค์ว่า “หน่วยหลัก”) ส่วน “เปิด” นั้นแม้จะเป็นคำที่มีความหมายในภาษาไทย หมายถึง สัตว์ปีกชนิดหนึ่ง แต่ความหมายของ “เปิด” นั้นไม่เกี่ยวข้องกับ ความหมายของคำว่า “เซ็งเปิด” เลย จึงถือว่า “เปิด” เป็นหน่วยที่ไม่มี ความหมาย (ในงานวิจัยนี้จะเรียก หน่วยที่ไม่มี ความหมายในการเพิ่มพยางค์ว่า “หน่วยขยาย”) ดังนั้น “เซ็งเปิด” จึงจัดว่าเป็นคำเพิ่มพยางค์ ไม่ใช่คำซ้อน และไม่ใช่ว่า ประสม

ด้านลักษณะของหน่วยขยายที่นำมาเพิ่มพยางค์นั้น ผู้วิจัยนำแนวคิดของ นววรรณ พันธุเมธา (2552, หน้า 251) ที่กล่าวถึงลักษณะของพยางค์ที่ถูกนำมาเพิ่มพยางค์ให้แก่หน่วยที่มีความหมาย ดังนี้

คำซ้อนและคำเพิ่มพยางค์เกิดขึ้นด้วยวิธีการเดียวกันคือเพิ่มพยางค์ของคำเดิม ทำให้ยาวขึ้น และมีเสียงถูกหู ในบางกรณีอาจเพิ่มพยางค์ที่มีความหมายและความหมาย เกี่ยวข้องกับคำเดิม ในบางกรณีอาจเพิ่มพยางค์ที่พ้องเสียงหรือเสียงใกล้เคียงกับคำที่มี ความหมายเกี่ยวข้องกับคำเดิม และในบางกรณีอาจเพิ่มพยางค์ที่เกี่ยวข้องกับคำเดิม ทางด้านเสียงเท่านั้น

ผู้วิจัยได้ปรับแนวคิดข้างต้นมาเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ลักษณะของหน่วยขยายที่นำมาเพิ่ม พยางค์ โดยจำแนกลักษณะของหน่วยขยายที่นำมาเพิ่มพยางค์ได้ 3 ลักษณะ ดังนี้

- 1) หน่วยที่สื่อด้วยเสียง เช่น “โก๊ะกั้ง” หน่วยหลักคือ “โก๊ะ” ส่วนหน่วยขยาย “กั้ง” นั้นมีลักษณะ เป็นหน่วยที่สื่อด้วยเสียงเพราะไม่มีความหมายหรือไม่สามารถจะสืบหาความหมายได้
- 2) หน่วยที่เป็นคำไทยซึ่งความหมายไม่เกี่ยวข้อง เช่น “เซ็งเปิด” หน่วยหลักคือ “เซ็ง” ส่วนหน่วย ขยาย “เปิด” นั้นมีลักษณะเป็นหน่วยที่เป็นคำไทยซึ่งความหมายไม่เกี่ยวข้อง ดังได้อธิบายไปข้างต้น
- 3) หน่วยที่เป็นคำภาษาต่างประเทศ เช่น “โอเคชิกาเร็ต” หมายถึง “ตกลง” หน่วยหลักคือ “โอเค” ส่วนหน่วยขยาย “ชิกาเร็ต” เป็นคำภาษาอังกฤษ แปลว่า “บุหรี่” ซึ่งความหมายของหน่วยขยายไม่ได้สัมพันธ์กับ ความหมายของการเพิ่มพยางค์

ผลการวิจัย

การศึกษาการซ้อนคำและการเพิ่มพยางค์ของคำใหม่ที่พบในกระดานสนทนาเว็บไซต์พันทิป ดอตคอมพบว่า พบข้อมูลจำนวน 352 หน่วย เป็นการซ้อนคำจำนวน 204 หน่วย คิดเป็นร้อยละ 57.95 ของ ข้อมูลทั้งหมด พบการเพิ่มพยางค์จำนวน 140 หน่วย คิดเป็นร้อยละ 39.77 ของข้อมูลทั้งหมด และพบหน่วยที่

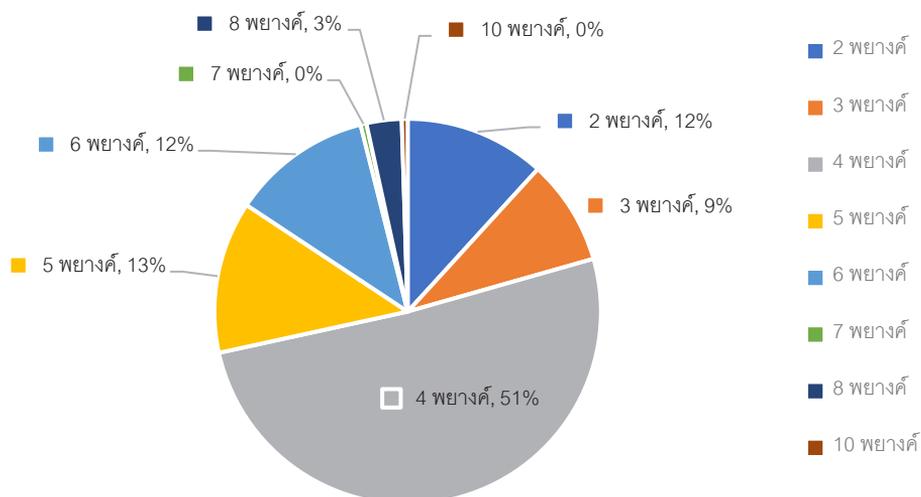
มีการช้อนคำร่วมกับการเพิ่มพยางค์จำนวน 8 หน่วย คิดเป็นร้อยละ 2.27 ของข้อมูลทั้งหมด ผู้วิจัยจะนำเสนอการช้อนคำในประเด็นเรื่องจำนวนหน่วยที่เกิดการช้อนคำและลักษณะความหมายที่เกิดจากการช้อนคำ จากนั้นจะนำเสนอการเพิ่มพยางค์ในประเด็นเรื่องจำนวนหน่วยที่เกิดการเพิ่มพยางค์และลักษณะของหน่วยขยายที่นำมาเพิ่มพยางค์ตามลำดับ

1. การช้อนคำ

การช้อนคำของคำใหม่ที่พบในกระดานสนทนาเว็บไซต์พันทิปดอตคอมพบจำนวนทั้งหมด 204 หน่วย จำนวนหน่วยที่เกิดการช้อนคำมี 2-5 หน่วย มีความยาว 2-10 พยางค์ ส่วนลักษณะความหมายที่เกิดจากการช้อนคำมี 4 ลักษณะ คือ 1) ความหมายเท่ากับผลรวมของทุกหน่วย 2) ความหมายเชิงอุปลักษณ์ 3) ความหมายเน้นว่า “มาก” 4) ความหมายเท่ากับหน่วยใดหน่วยหนึ่ง ดังจะนำเสนอต่อไปนี้

1.1 จำนวนหน่วยที่เกิดการช้อนคำ

จำนวนพยางค์ของการช้อนคำนั้นพบตั้งแต่ความยาว 2 พยางค์ ไปจนถึงความยาว 10 พยางค์ ดังแสดงตามภาพที่ 1

ภาพที่ 1 จำนวนพยางค์ของการช้อนคำของคำใหม่ที่พบในเว็บไซต์พันทิปดอตคอม

จากภาพที่ 1 แสดงให้เห็นว่าการช้อนคำของคำใหม่ที่พบในเว็บไซต์พันทิปดอตคอมนั้นนิยมการช้อน 4 พยางค์มากที่สุด ซึ่งไม่แตกต่างจากการช้อนคำในอดีตที่นิยมการช้อน 2 พยางค์ และ 4 พยางค์ (ราตรี ธีนวารชร, 2534) แต่เหตุที่งานวิจัยนี้พบการช้อน 2 พยางค์น้อยกว่าช้อน 4 พยางค์นั้นเป็นเพราะลักษณะของข้อมูล ข้อมูลการช้อนคำที่ผู้วิจัยศึกษานี้เป็นการช้อนคำที่ต้องมีความแตกต่างจากที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 การช้อนคำ 2 พยางค์ที่ใช้ในการสนทนาในชีวิตประจำวันนั้น

ส่วนใหญ่เป็นคำที่บรรจุอยู่ในพจนานุกรมอยู่แล้ว ซึ่งไม่อยู่ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ สิ่งที่น่าสนใจ คือ พบการซ้อนคำแบบ 5 พยางค์ 6 พยางค์ และ 3 พยางค์ รองลงมา ซึ่งโดยทั่วไปการซ้อนคำในภาษาไทยในอดีตมักไม่ค่อยปรากฏว่าซ้อนพยางค์เป็นจำนวนคี่ แต่จะนิยมจำนวนพยางค์คู่ 2, 4, 6 พยางค์ สำหรับการซ้อนคำ 3 พยางค์ที่พบนี้ ส่วนใหญ่เป็นรูปแปรที่ตัดมาจากหน่วยที่ซ้อน 4 พยางค์ เช่น คู้ยแคะแคะเกา – คู้ยแคะแคะ, ขึ้นอ้ายขึ้นอี – ขึ้นอ้ายอี, ละเมอเพ้อพก – ละเมอเพ้อ

ด้านจำนวนหน่วยที่เกิดการซ้อนคำ พบตั้งแต่การซ้อน 2 หน่วย ไปจนถึงยาวที่สุดคือการซ้อน 5 หน่วย ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนหน่วย จำนวนพยางค์ และตัวอย่างการซ้อนคำของคำใหม่ที่พบในเว็บไซต์พันทิปดอตคอม

จำนวนหน่วย	พบ (ร้อยละ)	จำนวนพยางค์	ตัวอย่างการซ้อนคำ
2 หน่วย	85.78	2	แก้ง/กวาง ไก่/กา คำ/กลาง เด็ง/ตั้ง เด่น/ตั้ง เนียบ/นิ่ง บิ๊ก/เบ้ม ยี้/แหวะ เร็ด/เซ็ด ล้วง/ควัก เหวี่ยง/วิน
		3	สวีท/หวาน ซี้/ม่องเท่ง ละเมอ/เพ้อ
		4	เกทับ/บลัฟแหลก ก้องแก้ง/ก๊กก๊อก กติกา/กตัญ กินอ้อม/นอนอูน กรี้ดกร้าด/กิวกิว ขึ้นอ้าย/ขึ้นอี ซึมูก/ซึล่าย ซ้ออน/ซี้แก่ คอนเวิร์ส/แยกทาง คิดเอง/เอเอง เคลียร์คัต/ชัดเจน ้งองแง้ง/เง้ง่า เง้าะแฉะ/ฉี้ฉะ ซ้ายหัน/ขวาหัน แขงซ้าย/ปายขวา ดราม่า/มามา ดองเปรี้ยว/ดองเค็ม ดูเดียด/เลือดปล่าน ตัวจริง/เสียงจริง ตัวพ่อ/ตัวแม่ ตายช้า/ตายซ้อน ต่ำต้อย/ด้อยค่า ต่ำเตี้ย/เรียดิน ตีไข่/ใส่สี ตู๊ต๊ะ/ตุ้มตุ้ย ทิมเข้/ทิมเขื่อน นังยัน/นอนยัน นุ่งลม/ห่มฟ้า บอยคอต/คว่ำบาตร บ่าปู้/กรรมชัต พ่อแก้ว/แม่แก้ว ฟาดวง/ฟาดงา มาแรง/แรงคัง มาดแมน/แฮนด์ซั่ม มั่งมึง/ฟุ้งฟิ่ง เลิศเลอ/เพอร์เฟกต์ เว็นเว้อ/เว็นวือ สุดฤทธิ์/สุดเดช ออกหัว/ออกก้อย หลักการ/หลักกู
		5	คิกขุ/อาโนเนะ ค่าน้ำร้อน/น้ำชา ช่างหัวเผือก/หัวมัน ล่อเสือ/ล่อตะเข้ แว้นบอย/สก็อยเกิร์ล สบสน/อลหม่าน หัวดี/ประสงคร้าย ฮอตฮิต/ติดลมบน
		6	กะโหลกหนา/ปัญญา نیم คาสโนว่า/คาสโนวี แจ็กลากไป/ไทยลากมา ไซเดมาคอม/กินต๊ับ ไดโนเสาร์/เต่าล้านปี ตัวเป็นเกลียว/หัวเป็นน็อต ไปไม่ถูก/ไปไม่เป็น พรสวรรค์/พรแสวง วิชาการ/วิชาเกิน วีรกรรม/วีรเวร สมองหมา/ปัญญาควาย
8	หมูสนามจริง/สิงห์สนามซ้อม		
3 หน่วย	4.9	3	ขึ้นอ้าย/อี คู้ย/แคะ/แคะ โดด/เด่น/ตั้ง นุ่น/นี่/นั้น ปะ/ฉะ/ตะ

จำนวนหน่วย	พบ (ร้อยละ)	จำนวนพยางค์	ตัวอย่างการซ้อนคำ
		4	อุ้ยตาย/ว้าย/กร๊วด
		5	เร็ด/หฺรู่/อลังการ
		6	กระทบ/กระทบ/แตกคั้น นอนยัน/นังยัน/ยีนยัน
4 หน่วย	8.82	4	กอด/จูบ/จูบ/คล้ำ กอด/รัด/พืด/เหวี่ยง คู้ย/แคะ/แกะ/เกา
		5	ชวด/ฉลุ/ซาล/เถาะ เก้ง/กว้าง/บ่าง/ชนะนี้ ดี/เลิศ/ประเสริฐ/ศรี เสื่อ/สิงห์/กระทิง/แหวด
		8	ตาสี/ตาสา/ยายมี/ยายมา เร็ด/หฺรู่/อลังการ/ดาวล้านดวง
		10	อภิ/มหา/อมตะ/นิรันดรกาล
5 หน่วย	0.49	7	โถ/ถั่ว/ถัง/กะละมัง/หม้อ
		8	ไฮโซ/โก้/หฺรู่/เร็ด/อลังการ

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าจำนวนหน่วยที่นิยมนำมาซ้อนกันมากที่สุดยังคงเป็น 2 หน่วย เช่นเดียวกันกับการซ้อนคำในงานวิจัยที่ผ่านมา รองลงมาคือการซ้อนคำแบบ 4 หน่วย

1.2 ลักษณะความหมายที่เกิดจากการซ้อนคำ

การซ้อนคำนั้นต้องเกิดจากการนำคำหรือกลุ่มคำตั้งแต่ 2 หน่วยขึ้นไปที่มีความสัมพันธ์กันทางความหมายในลักษณะใดลักษณะหนึ่งมาประกอบกัน คือ แต่ละหน่วยมีความหมายเหมือนกัน คล้ายคลึงกัน หรือตรงกันข้ามกัน จากข้อมูลที่ได้ศึกษาพบว่า การซ้อนคำในงานวิจัยนี้เกือบทั้งหมดเกิดจากการนำหน่วยที่มีความหมายในทำนองเดียวกันมาซ้อนกัน เช่น ล้วงควัก ตู๊ต๊ะตุ้มตุ้ย เก้งกว้างบ่างชนะนี้ ดีเลิศประเสริฐศรี มีเพียงคำเดียวที่เกิดจากการนำหน่วยที่มีความหมายตรงกันข้ามกันมาซ้อนกัน ได้แก่ หวังดีประสงคร้าย (หวังดี/ประสงคร้าย) ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงไม่ได้วิเคราะห์ความหมายของหน่วยแต่ละหน่วยที่นำมาซ้อนกันว่ามี ความสัมพันธ์ทางความหมายในลักษณะใดในงานวิจัยนี้ จะวิเคราะห์เฉพาะลักษณะความหมายที่เป็นผลลัพธ์ของการซ้อนคำเท่านั้น ผลการวิจัยพบว่าลักษณะความหมายของหน่วยที่มีการซ้อนคำที่พบในเว็บไซต์พันทิป ดอตคอม จำนวนทั้งสิ้น 204 หน่วยนั้น มีลักษณะความหมาย 4 ประการ เรียงตามลำดับจากลักษณะที่พบมากที่สุดไปยังลักษณะที่พบน้อยที่สุด ดังนี้

1.2.1 ความหมายเท่ากับผลรวมของทุกหน่วย หมายถึง ความหมายที่เป็นผลลัพธ์ของการซ้อนคำเท่ากับผลรวมความหมายของหน่วยแต่ละหน่วยที่มาประกอบกัน เช่น “คาสโนว่าคาสโนวี” หมายถึงผู้ชายและผู้หญิงที่มีเสน่ห์แพรวพราวไปในทางเจ้าชู้ เป็นการซ้อนคำที่เกิดจาก 2 หน่วย ได้แก่ คาสโนว่า/คาสโนวี โดย คาสโนว่า หมายถึง ผู้ชายที่มีเสน่ห์แพรวพราวไปในทางเจ้าชู้ ส่วน คาสโนวี หมายถึง ผู้หญิงที่มีเสน่ห์แพรวพราวไปในทางเจ้าชู้ ฉะนั้นความหมายของหน่วย “คาสโนว่าคาสโนวี” ทั้งหน่วยจึงเท่ากับผลรวม

ความหมายของทุกหน่วยประกอบกัน ตัวอย่างหน่วยที่มีความหมายในลักษณะนี้ เช่น กอดจูบลูบลูคำ ก็องแก๊ง ก็ก๊อ๊ก กติกากติกู เกทับบลั๊ฟแหลก คอนเวิร์สแยกทาง บอยคอตคว่ำบาตร พรสวรรค์พรแสวง เหวี่ยงวิน - วิน เหวี่ยง โขเดมาคอมกินดับ - กินดับโขเดมาคอม พบข้อมูลจำนวน 89 หน่วย คิดเป็นร้อยละ 43.63

1.2.2 ความหมายเชิงอุปลักษณ์ หมายถึง ความหมายของหน่วยที่มาประกอบกันนั้นมีความหมายเชิงรูปธรรม แต่เมื่อผ่านกระบวนการซ้อนคำ ความหมายที่เป็นผลลัพธ์ของการซ้อนคำจะมีความหมายในเชิงเปรียบเทียบเพื่อบ่งชี้สิ่งที่เป็นนามธรรมมากกว่าเดิม เช่น “ไดโนเสาร์เต่าล้านปี” หมายถึง คนที่มีลักษณะหัวโบราณ ไม่ทันสมัย ไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม เป็นการซ้อนคำที่เกิดจาก 2 หน่วย ได้แก่ ไดโนเสาร์/เต่าล้านปี ซึ่งความหมายของแต่ละหน่วยนั้นสื่อถึงสัตว์ที่มีชีวิตอยู่ในยุคโบราณ แต่ความหมายของหน่วยที่เกิดจากการซ้อนคำจะเป็นการเปรียบเทียบเพื่อบรรยายลักษณะนิสัยหรือทัศนคติแบบหนึ่งของคนซึ่งมีความเป็นนามธรรมมากกว่า อาจเรียกความหมายลักษณะนี้ได้ว่าเกิด “การกลายเป็นสำนวน” ตัวอย่างหน่วยที่มีความหมายในลักษณะนี้ เช่น กะโหลกหนาบัญญานิรม เก้งกางบ่างชนะนี้ ไก่กา ขูดรากถอนโคน แจ็กลากไปไทยลากมา ดองเปรี้ยวดองเค็ม ตัวเป็นเกลียวหัวเป็นน็อต ฟาดวงฟาดงา ตีไข่ใส่สี ตาสีตาสายายมียายมา ล่อเสือล่อตะเข้ เสือสิงห์กระทิงแรด พบข้อมูลจำนวน 70 หน่วย คิดเป็นร้อยละ 34.31

1.2.3 ความหมายเน้นว่า “มาก” หมายถึง ความหมายที่เป็นผลลัพธ์ของการซ้อนคำนั้นมีความหมายว่า “มาก” เพิ่มขึ้นกว่าความหมายของหน่วยที่มาประกอบกัน เช่น “เร็ดหูอสังการ” หมายถึง สวยหรือดีด้วยการประดับตกแต่งที่พิเศษกว่าปรกติอย่างมาก เป็นการซ้อนคำที่เกิดจาก 3 หน่วย ได้แก่ เร็ด/หู/อสังการ ความหมายของทั้งหน่วย “เร็ดหูอสังการ” จะเน้นย้ำว่าความสวยหรือความดีพิเศษนั้นมีความ “มาก” กว่าการใช้คำว่า เร็ด/หู/อสังการ คำใดคำหนึ่ง ตัวอย่างหน่วยที่มีความหมายในลักษณะนี้ เช่น ดีเลิศประเสริฐศรี ตู๊ต๊ะตุ้มตุ้ย-ตุ้มตุ๊ะตุ้มตุ้ย เนียบนึ่ง ยี่แหวะ อภิหม่อมตะนิรันดร์กาล ฮอตฮิตติดตลาด สุดฤทธิ์สุดเดช พบข้อมูลจำนวน 30 หน่วย เป็นร้อยละ 14.71

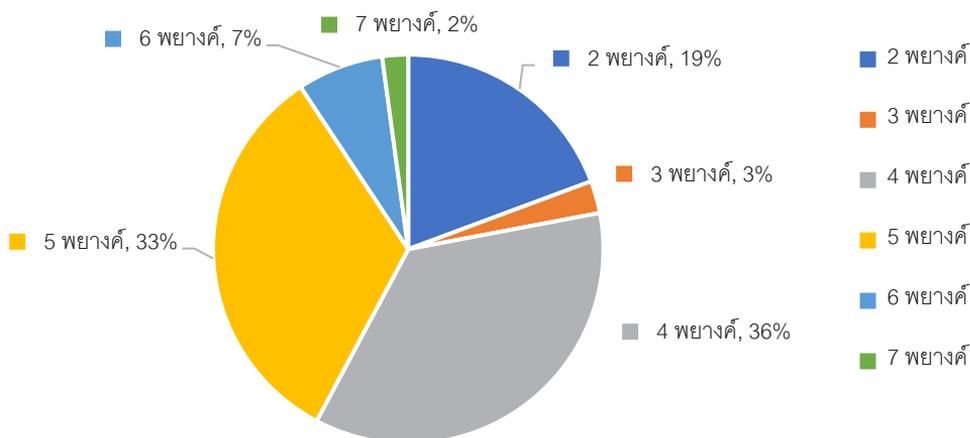
1.2.4 ความหมายเท่ากับหน่วยใดหน่วยหนึ่ง หมายถึง ความหมายที่เป็นผลลัพธ์ของการซ้อนคำนั้นปรากฏที่หน่วยที่มาประกอบเพียงหน่วยเดียว เช่น “คิดเองเออเอง” หมายถึง คิดไปเอง เป็นการซ้อนคำที่เกิดจาก 2 หน่วย ได้แก่ คิดเอง/เออเอง ความหมายของ “คิดเองเออเอง” เท่ากันทุกประการกับความหมายของ คิดเอง ในขณะที่ เออเอง มีความหมายว่า พูดคำว่า “เออ” ออกมาเอง ซึ่งเป็นความหมายที่ไม่ไปด้วยกันกับความหมายของการซ้อนคำทั้งหน่วย ฉะนั้นจึงถือว่าความหมายของ “คิดเองเออเอง” ทั้งหมดเท่ากับความหมายของหน่วย คิดเอง เพียงหน่วยเดียว ตัวอย่างหน่วยที่มีความหมายในลักษณะนี้ เช่น ดูเด็ดเด็ดพล่าน แต่งองค์ทรงเครื่อง วิกรรมวิรวเร เครื่องดองของเมา พบข้อมูลจำนวน 15 หน่วย คิดเป็นร้อยละ 7.35

2. การเพิ่มพยางค์

การเพิ่มพยางค์ของคำใหม่ที่พบในกระดานสนทนาเว็บไซต์พันทิปดอตคอมพบจำนวนทั้งหมด 140 หน่วย จำนวนหน่วยที่เกิดการเพิ่มพยางค์มี 2-3 หน่วย มีความยาว 2-7 พยางค์ ลักษณะของหน่วยขยายที่นำมาเพิ่มพยางค์มี 3 ลักษณะ คือ 1) หน่วยขยายที่สื่อด้วยเสียง 2) หน่วยขยายที่เป็นคำไทยซึ่งความหมายไม่เกี่ยวข้อง และ 3) หน่วยขยายที่เป็นคำภาษาต่างประเทศ ดังจะนำเสนอต่อไปนี้

2.1 จำนวนหน่วยที่นำมาเพิ่มพยางค์

จำนวนพยางค์ของการเพิ่มพยางค์นั้นพบตั้งแต่ความยาว 2 พยางค์ ไปจนถึงความยาว 7 พยางค์ ดังแสดงตามภาพที่ 2

ภาพที่ 2 จำนวนพยางค์ของการเพิ่มพยางค์ของคำใหม่ที่พบในเว็บไซต์พันทิปดอตคอม

จากภาพที่ 2 แสดงให้เห็นว่าการเพิ่มพยางค์ที่พบในกระดานสนทนาของเว็บไซต์พันทิปดอตคอมนั้น นิยมการเพิ่มพยางค์จนได้จำนวน 4 พยางค์และ 5 พยางค์ ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน เมื่อประกอบกับจำนวนพยางค์ที่พบในการช้อนคำแล้วทำให้เห็นว่า การช้อนคำและการเพิ่มพยางค์แบบ 5 พยางค์นั้น เป็นลักษณะเด่นของภาษาที่ใช้ในเว็บไซต์พันทิปดอตคอมในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูล

ด้านจำนวนหน่วยที่เกิดการช้อนคำ พบการเพิ่มพยางค์ 2 หน่วย และการเพิ่มพยางค์ 3 หน่วย ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนหน่วย จำนวนพยางค์ และตัวอย่างการเพิ่มพยางค์ของคำใหม่ที่พบในเว็บไซต์พื้นที่ปิดตอม

จำนวนหน่วย	พบ (ร้อยละ)	จำนวนพยางค์	ตัวอย่างการเพิ่มพยางค์
2 หน่วย	88.57	2	กึ่ง/กึ่ง โกะ/กึ่ง จบ/ปึ่ง จืด/จืด แจ่ม/แจ่ม ชัวร์/ป้าบ เซ็ง/เปิด เซ็ง/ห่าน บลิ่ง/บลิ่ง ปรีด/ปรีด เป็น/เทิน เพี้ยว/เงาะ เม้าท์/มอย วึ่ง/วึ่ง เวอร์/ว้าง เฮย/เผย
		3	เซ็ง/มะก้องด้อง ทื่อ/มะลือ
		4	กิว/กิว/วิดว้าว โทหก/โกไหว้ว ชโมย/ชมาย ชี้จู้/เบเบ่ งุง/งุงจิง จูบ/จูบ ข้า/สมิหระ ทิงเจอร์/เบอร์รี่ ฐะ/ปะบั้ง โบร่า/โบราณ มนง/มโน มุมิ/ครุคริ ระเบิด/ระเบ้อ รู้แล้ว/รู้แล้ว เริด/สะแมนแดน เวล้า/เวลา วุ่นวาย/ขายปลา สวีท/วิดวิว สะตืด/สะตืด
		5	กิบ/เก้ยูเรก้า เก้/สไลเดอร์ ชี้จู้/ตะลาลา โคตรเหง้า/ศักราช โนเวย์/สเตชั่น โบราณ/บานบุรี ฟรุ้งฟรุ้ง/กระดิ่งแมว ฟรุ้งฟรุ้ง/กึ่งก้องแก้ว มโหฬาร/พันลึก เยอะสิ่ง/จิงกาเบล ลัลลา/ปาจิงโกะ วิดว้าย/กระตุ้ว สูดตืด/กระดิ่งแมว สูดสวิง/ริงโก้ โสดชิ่ง/จิงกะเบล โอเค/ซิกาเรต เฮฮา/ปาจิงโกะ
6	สบายปรีอ/สะตือโบ้ เคฟู้ดิง/จิงกะเบล		
3 หน่วย	11.43	4	เป็น/เทินมันเทศ เม้า/มอย/หอยกาบ เม้าท์/มอย/หอยสังข์ เม้าท์/มอย/หอยขม
		5	ชี้ข้า/กะหล่ำ/ปลี ชี้ข้า/กะหล่ำ/แฉะ ชี้ข้า/กะหล่ำ/ดอง ยอดเยี่ยม/กระเทียม/ดอง ยอดเยี่ยม/กระเทียม/เจียว เยอะแยะ/ตาแป๊ะ/ไก่ เรียบร้อย/โรงเรียน/จีน เรียบร้อย/โรงเรียน/เมา วุ่นวาย/ขายปลา/ชอน
		6	ยอดเยี่ยม/กระเทียม/พริกไทย เยอะแยะ/ตาแป๊ะ/ขายถั่ว เรียบร้อย/โรงเรียน/ได้หัวน วุ่นวาย/ขายปลา/สลิด
		7	เรียบร้อย/โรงเรียน/ซูเปอร์แมน

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าการเพิ่มพยางค์นั้นมักสร้างจาก 2 หน่วย คือ หน่วยหลัก 1 หน่วย + หน่วยขยาย 1 หน่วย เป็นส่วนใหญ่ เป็นเพราะว่าหน่วยขยายนั้นเป็นหน่วยที่ไม่มี ความหมายเกี่ยวเนื่องกับ ความหมายของคำเพิ่มพยางค์ที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสาร จึงไม่สามารถจะเพิ่มพยางค์ให้ยาวไปมากกว่านี้แล้ว เข้าใจได้ตรงกัน⁶ ส่วนการเพิ่มพยางค์ที่ประกอบด้วย 3 หน่วยนั้นพบไม่มากนัก โดยจะอยู่ในโครงสร้าง

⁶ จากการเก็บข้อมูลพบว่าการเพิ่มพยางค์ประเภทที่ยาวมาก ๆ อยู่บ้าง เช่น เก้/สไลเดอร์กิบ/เก้ยูเรก้า มหิมาวิไลศมาหระ ข้าสะ มิหลาสงขลาบัตตานีแฟนตาซีภูเก็ท เป็นต้น แต่การเพิ่มพยางค์ให้ยาวเช่นนี้เป็นภาษาเฉพาะบุคคล มีความถี่ในการปรากฏน้อยกว่า 5 ครั้ง จึงไม่อยู่ในขอบเขตของกราววิจัย

หน่วยหลัก+หน่วยขยาย+หน่วยขยายที่เสริมหน่วยขยายข้างหน้า เช่น ยอดเยี่ยม (หน่วยหลัก) + กระเทียม (หน่วยขยาย) + ดอง, โทน, เจียว (หน่วยขยายที่เสริมเพื่อบอกลักษณะของ “กระเทียม” ไม่เกี่ยวข้องกับหน่วยหลัก) = ยอดเยี่ยมกระเทียมดอง, ยอดเยี่ยมกระเทียมโทน, ยอดเยี่ยมกระเทียมเจียว เป็นต้น

2.2 ลักษณะของหน่วยขยายที่นำมาเพิ่มพยางค์

การเพิ่มพยางค์นั้นมีส่วนประกอบ คือ หน่วยหลักที่มีความหมายประกอบกับหน่วยขยายที่ไม่มี ความหมายเกี่ยวเนื่องกับความหมายของคำเพิ่มพยางค์นั้น ๆ ดังนั้นความหมายของคำเพิ่มพยางค์อันเป็น ผลลัพธ์จากกระบวนการจึงเท่ากับความหมายของหน่วยหลักเสมอ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงไม่ได้วิเคราะห์ ความหมายที่เป็นผลลัพธ์ของกระบวนการเพิ่มพยางค์ แต่จะวิเคราะห์เฉพาะลักษณะของหน่วยขยายที่นำมา เพิ่มพยางค์เท่านั้น ผลการวิจัยพบว่าลักษณะของหน่วยขยายที่นำมาเพิ่มพยางค์ที่พบในเว็บไซต์พันทิป ดอตคอม จำนวนทั้งสิ้น 140 หน่วยนั้น มี 3 ลักษณะ ดังนี้

2.2.1 หน่วยที่สื่อด้วยเสียง หมายถึง หน่วยขยายที่ไม่มี ความหมายหรือไม่สามารถจะสื่อ ความหมายได้เลย เป็นการเติมเสียงเติมพยางค์เข้ามาเพื่อให้เกิดความแปลกใหม่ หรือสื่ออารมณ์ความรู้สึกที่ พิเศษกว่าการใช้แค่หน่วยหลักเพียงอย่างเดียว เช่น “ท้อมะลือ” หมายถึง ลักษณะนิสัยที่ความคิดที่ตรงเกินไป หรือไม่เฉียบแหลม เป็นการเพิ่มพยางค์ที่เกิดจาก 2 หน่วย ได้แก่ ทื่อ (มีความหมาย)/มะลือ (?) ดังนั้น มะลือ จึงมีลักษณะเป็นหน่วยขยายที่สื่อด้วยเสียง ตัวอย่างการเพิ่มพยางค์ที่มีหน่วยขยายในลักษณะนี้ เช่น กิ่งก้าง เป็นเทิน เห้ยเผย โขมโยขมาย จูบจูบิ เซ็งมะก้องดอง มนงมโน ระเบิดระเบ้อ เวลาเวลา วดัว้วยกระตุ้ว

2.2.2 หน่วยที่เป็นคำไทยซึ่งความหมายไม่เกี่ยวข้อง หมายถึง หน่วยที่เมื่ออยู่ลำพังนั้นเป็น คำที่มีความหมายในภาษาไทย แต่เมื่อทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายในการเพิ่มพยางค์ไม่ได้มีความหมายที่ เกี่ยวข้องกับความหมายของการเพิ่มพยางค์ การเติมหน่วยขยายนั้นเป็นการเติมเข้ามาเพื่อต้องการให้พยางค์ มีจำนวนมากขึ้น หรือต้องการความแปลกใหม่ในการใช้ภาษา หรือต้องการลดความเป็นทางการลง เช่น “ยอดเยี่ยมกระเทียมดอง” หมายถึง ดีที่สุด เลิศที่สุด (ความหมายเท่ากับความหมายของหน่วย ยอดเยี่ยม) เป็นการเพิ่มพยางค์ที่เกิดจาก 3 หน่วย ได้แก่ ยอดเยี่ยม/กระเทียม/ดอง แต่บริบทที่ใช้คำนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ กระเทียมดองแต่อย่างใด ดังนั้น กระเทียม/ดอง จึงมีลักษณะเป็นหน่วยขยายที่เป็นคำไทยซึ่งความหมายไม่ เกี่ยวข้อง ตัวอย่างการเพิ่มพยางค์ที่มีหน่วยขยายในลักษณะนี้ เช่น เซ็งเบ็ด จบปิ้ง แจ่มแมว เพ็ญเงาะ ซีซ้ากะหล่ำปลี โบราณบานบุรี เป็นเทินมันเทศ ฟรุ้งฟริ้งกระดิ่งแมว ฉ่ำสมิหรา เม้ามอยหอยกาบ เรียบร้อย โรงเรียนใต้หวัน เยอะแยะตาแป๊ะไก่ สบายบรีอสะตือโบ๊ วุ่นวายขยายปลาช่อน

2.2.3 หน่วยที่เป็นคำภาษาต่างประเทศ หมายถึง หน่วยที่มีความหมายในภาษาต่างประเทศ อย่างภาษาอังกฤษหรือภาษาญี่ปุ่น แต่เมื่อทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายในการเพิ่มพยางค์แล้วไม่พบว่าความหมาย ของหน่วยขยายจะเข้ามามีบทบาทเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความหมายของการเพิ่มพยางค์ ผู้ส่งสารและผู้รับสาร เข้าใจความหมายของการเพิ่มพยางค์ได้จากความหมายของหน่วยหลักเพียงหน่วยเดียว เช่น “ลัลลาปาจิงโกะ”

หน่วยหลักคือ *ลั้ลลา* หมายถึง เริงรำ เบิกบาน สนุกสนาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2552, หน้า 108) ส่วนหน่วยขยาย *ปาจิงโกะ* นั้นเป็นหน่วยที่มาจากภาษาญี่ปุ่น ในภาษาญี่ปุ่นคำนี้หมายถึงเครื่องเล่นชนิดหนึ่งที่เล่นโดยการใส่ลูกเหล็กลงไปในห้องที่เชื่อมกับแท่นยิง แล้วใช้มือตีลูกขึ้นไปด้านบนเพื่อให้ตกลงมาในห้องเป้าหมาย ซึ่งถ้าทำได้จะได้รับรางวัล (นิศรา วาตี, 2565) จะเห็นได้ว่าความหมายของ “ปาจิงโกะ” ในภาษาญี่ปุ่นไม่ได้เกี่ยวข้องกับความหมายของการเพิ่มพียงค์ ตัวอย่างการเพิ่มพียงค์ที่มีหน่วยขยายในลักษณะนี้ เช่น กีบเก๋ ยูเร่ก้า เก่โกสไลเดอร์ ทิงเจอร์เบอร์รี่ โนเวย์สเตชั่น เยอะสิ่งจิงกาเบล สุดสวิงริงโก้ โสคซิงจิงกาเบล โอเคซิกาแร็ต เฮฮาปาจิงโกะ

การอภิปรายผลและบทสรุป

การช้อนคำและการเพิ่มพียงค์ของคำใหม่ที่พบในกระดานสนทนาของเว็บไซต์พันทิปดอตคอมเป็นกระบวนการสร้างคำที่มีทั้งความแตกต่างกันและความเกี่ยวข้องกัน ความแตกต่างประการแรกเป็นเรื่องของจำนวนหน่วยที่นำมาประกอบกัน การช้อนคำสามารถช้อนได้จำนวน 2-5 หน่วย ซึ่งยาวกว่าการเพิ่มพียงค์ที่มีได้ 2-3 หน่วย เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะการช้อนคำนั้นลักษณะของหน่วยที่นำมาช้อนกันทุกหน่วยต้องมีความหมาย ผู้สังสารจึงสามารถช้อนให้ค่อนข้างยาวได้ แล้วผู้รับสารจึงแปลความจากความหมายของหน่วยแต่ละหน่วยประกอบกัน ในขณะที่การเพิ่มพียงค์นั้นเมื่อเฉพาะหน่วยหลักเท่านั้นที่มีความหมาย หากเพิ่มจำนวนหน่วยขยายมากไปกว่า 1-2 หน่วย อาจส่งผลให้ความหมายหลักที่ผู้สังสารต้องการจะสื่อนั้นเลือนไป

ความแตกต่างประการที่สองเป็นเรื่องของความหมาย การช้อนคำก่อให้เกิดความหลากหลายด้านความหมายของหน่วยที่เป็นผลลัพธ์ของกระบวนการ ได้แก่ ความหมายเท่ากับผลรวมของทุกหน่วย ความหมายเชิงอุปลักษณ์ ความหมายเน้นว่า “มาก” และความหมายเท่ากับหน่วยใดหน่วยหนึ่ง ผลการวิจัยในประเด็นนี้จึงเป็นองค์ความรู้ที่เพิ่มเติมขึ้นจากงานของศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว (2550) เนื่องจากศุภรัตน์มุ่งวิเคราะห์ลักษณะความหมายของหน่วยที่นำมาประกอบกันเป็นคำช้อน ในขณะที่งานวิจัยนี้มุ่งวิเคราะห์ความหมายที่เป็นผลลัพธ์ของกระบวนการช้อนคำ ส่วนการเพิ่มพียงค์นั้นไม่ก่อให้เกิดความหลากหลายด้านความหมายของหน่วยที่เป็นผลลัพธ์ของกระบวนการ เนื่องจากความหมายของการเพิ่มพียงค์ย่อมเท่ากับหน่วยหลักเสมอ ความหลากหลายที่น่าสนใจของการเพิ่มพียงค์จึงอยู่ที่ลักษณะต่าง ๆ ของหน่วยขยายที่นำมาเพิ่มพียงค์ซึ่งพบว่ามี 3 ลักษณะ คือหน่วยขยายที่สื่อด้วยเสียง หน่วยขยายที่เป็นคำไทยซึ่งความหมายไม่เกี่ยวข้อง และหน่วยขยายที่เป็นคำภาษาต่างประเทศ

ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ของการช้อนคำและการเพิ่มพียงค์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในข้อมูลกลุ่มหนึ่งซึ่งมีทั้งการช้อนคำและการเพิ่มพียงค์ในหน่วยเดียวกัน เช่น *เดมาซแรแแก่ชรา* มีการช้อนคำว่า *เดมา+แแก่+ชรา* และมีการเพิ่มพียงค์ *ชแร* เพื่อขยาย *ชรา* หรือ *ไ่ก่าอาราเล่* เกิดจากการช้อนคำว่า *ไ่ก่า+กา* และมีการเพิ่มพียงค์ *อาราเล่* ด้วย ประเด็นนี้เป็นสิ่งที่ควรนำไปศึกษาต่อว่าการช้อนคำและการเพิ่มพียงค์มีความ

เกี่ยวข้องกับสัมพันธกันในด้านอื่นอีกหรือไม่ และนอกจากการวิเคราะห์ความหมายประจำรูปของคำแล้ว ควรมีการวิเคราะห์ความหมายและหน้าที่เชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ว่าการซ้อนคำและการเพิ่มพยางค์ส่งผลอย่างไรในสถานการณ์การสื่อสารที่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยครั้งนี้ยังสะท้อนให้เห็นว่าการสร้างคำภาษาไทยในการสื่อสารออนไลน์นั้นมีพลวัตสูง การจำแนกการสร้างคำโดยแบ่งประเภทเป็นคำประสม คำประสาน คำซ้อน และคำซ้ำ อาจไม่ครอบคลุมปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในภาษาไทยปัจจุบัน การสร้างคำด้วยการเพิ่มพยางค์ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาในครั้งนี้ควรจัดเป็นการสร้างคำอีกประเภทหนึ่ง นอกจากนี้ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยยังพบว่าภาษาในกระดานสนทนาทางอินเทอร์เน็ตมีการสร้างคำประเภทอื่นด้วย เช่น การย่อคำ (abbreviation) ตัวอย่างคำว่า “คหสด” ย่อมาจากคำว่า “ความเห็นส่วนตัว” หรือการสลับหน้าที่ของคำ (conversion) (วรรณภา สรรพสิทธิ์, 2554) ตัวอย่างคำว่า “ดราม่า” หน้าที่เดิมเป็นคำนาม ความหมายในภาษาไทย หมายถึง “เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากความคิดเห็นที่แตกต่างแล้วก่อให้เกิดความขัดแย้ง” ต่อมาเกิดการสลับหน้าที่เป็นคำกริยา หมายถึง “การทะเลาะหรือโต้เถียงอย่างจริงจังเกี่ยวกับประเด็นใดประเด็นหนึ่ง” หากมีการศึกษาการสร้างคำประเภทอื่น ๆ ของภาษาไทยในโลกออนไลน์อย่างละเอียด ย่อมจะทำให้เกิดความเข้าใจพลวัตของระบบคำในภาษาไทยสมัยปัจจุบันได้อย่างกว้างขวางและลุ่มลึกยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา นาคสกุล. (2550). แบบการเสริมสร้อยในภาษาไทยและเขมร. *วารสารภาษาและวรรณคดีไทย*, 24, 150-181.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. (2526). คำซ้อนในภาษาไทยสมัยสุโขทัย. *วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 6(ฉบับพิเศษ), 59-81.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. (2527). คำซ้อนในภาษาไทยสมัยอยุธยา. *วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 7(1), 75-120.
- ฉายศิริ พัฒนถาวร. (2551). *การวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในการตั้งกระทู้ของกระดานสนทนา: กรณีศึกษา www.pantip.com* (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร. สืบค้นจาก http://www.thapra.lib.su.ac.th/thesis/showthesis_th.asp?id=0000002943
- ดุษฎีพร ชำนิโรคศานต์. (2528). การซ้อนคำในกฎหมายตราสามดวง. *วารสารภาษาและวรรณคดีไทย*, 2(1), 25-41.
- ธงชัย แซ่เจี๋ย. (2560). “คำซ้อนเพื่อเสียง” จะยังเป็นคำซ้อนอยู่หรือไม่ : บททบทวนจากการศึกษาเอกสารทางวิชาการ แบบเรียน และแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติวิชาภาษาไทย. *วารสารปาริชาติ มหาวิทยาลัยทักษิณ*, 30(3), 108-116.

- ธีรนุช โชคสุวณิช. (2542). คำซ้อนในพระราชหัตถเลขาพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว. *วารสาร ภาษาและวรรณคดีไทย*, 16, 75-93.
- นววรรณ พันธุเมธา. (2552). *หนังสืออุเทศภาษาไทย ภาษาไทยนำศึกษาคำตอบ*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. สืบค้นจาก <https://www.car.chula.ac.th/display7.php?bib=b1903590>
- บรรจบ พันธุเมธา. (2514). *ลักษณะภาษาไทย*. พระนคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เพียรศิริ วงศ์วิภานนท์. (2548). ความหมายของคำประกอบ. ใน *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 7-15* (พิมพ์ครั้งที่ 12) (น. 325-337). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2552). *พจนานุกรมคำใหม่ เล่ม 2 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: ยูเนียน อุบลรัตน์ไอโอเร็ด.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ราตรี ธันวารชร. (2534). *การศึกษาการซ้อนคำในภาษาไทย* (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราตรี ธันวารชร. (2541). วิธีสร้างคำในภาษาไทย : การซ้อนคำ. *วารสารอักษรศาสตร์*, 27(1), 58-74. สืบค้นจาก <https://digital.car.chula.ac.th/jletters/vol27/iss1/5/>
- วรรณภา สรรพสิทธิ. (2554). *การสลับหน้าที่ระหว่างคำนามกับคำกริยาในภาษาไทย* (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัลยา ช่างขวัญยืน และคณะ. (2549). *บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 : คำ การสร้างคำและการยืมคำ*. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทย กระทรวงศึกษาธิการ.
- ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. (2546). *ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาไทย : การส่งผลต่อกัน ระหว่างการเชื่อมโยงความ การมอบผลัดและความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา* (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว. (2550). การซ้อนคำภาษาปาก. *วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 29 (ฉบับพิเศษ), 156-173.
- นิศรา วาดี. (2565, 21 เมษายน). "ปาจิงโกะ" อุตสาหกรรม 5 ล้านล้าน ที่ถูกครอบงำโดยชาวเกาหลีใต้ ในญี่ปุ่น. สืบค้นจาก <https://www.blockdit.com/posts/62605a56ab2d98296e755039>